

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Novissima Polyantha, In Libros XX. Dispartita

Dominicus

Francofurti, 1613

Modestia

[urn:nbn:de:hbz:466:1-97211](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-97211)

speratam subire: verum qui id coegetint, aucto sane immantiq; in genio existimabuntur. *Diod. Sicul. l. 13.*
Soli misericordiae omnes virtutes cedere honorabiliter non reculant. *Cassiod. l. 2. epist. 9.*

¶ APOPTHEGATA.

Procion. nec ex templo aram nec ex humana natura misericordiam tollendam esse dicebat. *Sicob. ser. 1. de virtute.*
Demosthenes. Iustum est inquit, misereri, non improborum hominum sed eorum qui immerito infelices sunt. *Stob. ser. 44.*

Xerxes videns Hellepontum nauibus suis constarum omnia litora atque Abydenorum plana hominibus referta, iactavit se beatum, moxque misericordia ductus fudit lachrymas, Artabano causam huius mutationis querenti dicens, subit animum meum cogitatio quam brevis sit hominum vita, quando ex tam numero a hominum multitudine post centesimum annum nemo superfuturus est. *Herod. lib. 7.*

Agesilaus audiens, in bello civili Graecorum multos hinc inde cecidisse in pugna, & Spartanos esse victores nullo laetiae signo dato, sed misericordia ductus ingenti edito gemitu, Heu Graeciam! inquit, quae tot milites bello intestino perdidit, quot ei si incolumes sint ad debellandum barbaros sint satis. *Plut. in apoph.*

¶ SIMILITVDINES.

Chrysostomus. Paulus non dixit misereri simpliciter, sed induite viscera misericordiae: vt sicut vestimentum semper nobiscum est, sic elemosina. *Rom. 13. epist. ad Hebr.*

D. Augustinus. Sicut est aliquando misericordia priuens: Ita est crudelitas parcens. Quis enim non crudelem verius dixerit eum qui puero pepercerit, volenti obstinat, vime de serpentibus ludere? Quis autem non misericordiam, qui talia prohibens contemporem verborum etiam verberibus emendauerit? *Epist. 54. ad Macedonium.*

Antisthenes. Vt impii iudicandi sunt, qui aram sano deripiunt: Sic qui misericordiam ex humana natura tollere conantur. *Apud Stob. ser. 1. de prudentia.*

¶ BIBLICA EXEMPLA.

Misericordiae exempla: Dei erga Iosephum, *Gen. 39. v. 12.* Israelitas, *Exod. 15. v. 13.* Erga populum suum, *2. Reg. 13. v. 13.* Filii Pharaonis erga Moysen, *Exod. 2. v. 6.* Rahab erga exploratores, *Ios. 2. 12.* Cinzi erga Israelitas, *1. Sam. 15. v. 6.* Gabonitarum erga Saulem, *2. Reg. 8. 5.* Daudis erga Miphibothet, *2. Sam. 9. v. 7.* Christi erga languidos, *Matth. 9. v. 36. v. 14. v. 14. v. 15. v. 32. v. 33. v. 34.* Marc. 1. v. 4. Samaritani erga saucum, *Luc. 10. v. 33.*

¶ EXEMPLA PROFANA.

Guilhelmus III. Rex Siciliae & Neapolis Panormi coniectus fuerat in vincula ob tyrannidem, subdito Rogerio F. quem cum ad vindicandam patri factam iniuriam populus y opentum videret, in palatio obtinere cepit. Is dum per fenestram propicit, in caput vulneratus, perit: populus misericordia infelicis patris, qui quem nuper regem creatum, nunc mortuum audiret, motus, eductum & carere in integrum restituit. *Collenucius l. 3. Hist. Neapol.*

Duo consulares exercitus Romanorum a Sannibus ad Caudinas furcas circumuenti, & sub iugum missi fuerant. Hi ante noctem: quamvis potuissent, Capuam ingredi cum nolent. *Campani* falces, purpuram, lidores consilibus: vestimenta & comitatum alius ex commiseratione dedere, post Capuam ingredientibus, Senatus & populus obuiam sese effudit, multa hortando monendoque consolati sunt dolentes. *Sabellic. lib. 5. Ann. 4.*

¶ HIEROGLYPH.

Aegyptii sacerdotes misericordiam per virtutem profecto proferentem exprimebant: illa enim ceu arbor quibus in filiorum educatione detinetur, nunquam longius prouolat, vni illi curae intentante pullos dedit. *17 pag. 169. B.*

Genus misericordiae sedem esse, antiqua omnis inscriptura tur: vt memoriae auris, irrisionis nasus habetur. *Idem d. 1. pag. 169. B.*
Cedrus siue *cedrus*, arbor fructus gignens odorem constantissimos, misericordia pietatis, symbolum est, vt in vtilissimasque mortalium generi vires. *Erud. quatuor. l. 1. pag. 588. E.*

¶ FABULAE.

Panthera.

In fossam delapsa panthera, accurrentibus rusticis, innocentem, & quae nullis sporum vnquam damnata fuerant. Hoc alii fieri oportere censent: alii insuper multum offerunt. Neque de fure tamen, qui subibus & fustibus multa renit: & pro mortua semianimum relinquent. *Niagara* cum vires suas recollectisset, saltu in fossa cecidit, & inspicit. Postea in illius loci rulosos hostiliter grassabatur, & vniuersis irate impetum vniuersis. Ego scio & noui, inquit, quibus casus dolori fuerit, qui mihi quibus proiecerit: sed neque ignoratur, a quibus pulata & icta vulnerataque sum.

Fabula monet, vt miseris & in mala precipitatis pariter ne fortuna instaurata, accepta damna & contumelias vitent. *Vide Clementia, Commiseratio, Eleemosyna.*

Modestia.

¶ DEFINITIO ET ETYMOLOG.

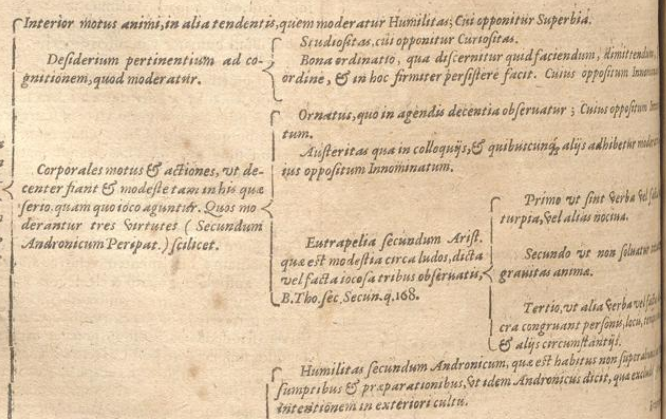
Modestia, Graece *modestia*, in animo concinens moderatum. *sec. Cic. l. 3. Rhet. nouer.*
Modestia Hebr. *Hanah*, unde *Hani*, miser, pauper. Verbum *Hanaru* cum verbo *Hanah*, considerat attentius misericors & erumnis exercitatus considerat & cogitatum. Inde nascitur modestia, quae in vtraque fortuna moderatur.

Modestia est, per quam pudor honestatis, claritas & stabilitas parat auctoritatem. *sec. Cic. Rhet.*

Modestia est scientia eorum, quae aguntur aut dicuntur. *sec. Cic. lib. 1. Offic.*

Modestia ad moderor, quod modo cum accusatio, quod datur iungitur, descendit: hinc etiam moderatio, quae in qua quis horret omne, quod potest alium contristare. *Enchiridion Seneca*, quod temperantia est quaedam lenitas animi: Nihil est autem in contrario, videtur esse in eo, qui non vultur contristare. *Cic. Temperantem Graeci* *modestia* vocant, eamque *modestia* vocant, quam solei equidem tum temperantiam, tum moderationem appellare. Nonnunquam etiam modestiam. A moderatore, hoc est, rector & gubernator. Moderor succedere.

¶ D I V I S I O.

MODESTIA, quae moderatur alia, non moderanda per temperantiam, continentiam, clementiam & mansuetudinem, & sunt quatuor scilicet.

Maxima laus est, vt vnus viri, ita etiam totius ciuitatis secundis successibus non corrumpi, sed aequo & moderato animo bona sua ferre Dionys. Halic. l. 6.

Rerum pub. principes qui moderatè se gesserunt, patrias suas seruant. idem. ibid.

Non vi sed mansuetudine, humilioris fortunæ homines vincendi sunt: neque indecora, sed necessaria existimanda est moderatio, prefertim vero si animo beneuolò vtamur erga ciues qui nobiscum viuunt. idem. ibid.

Felicitatis & moderatōnis diuiduum contubernium est. Valer. Max. l. 9. c. 5.

Modestia sanè decet omnes omnium ordinum homines, in primis vero principes viros, vt intelligant & meminerint in omni actione esse Deum, à quo proficiscuntur & emanant omnia. Ph. Cominatus. l. 1.

§ ΑΡΟΡΗΤΗ ΓΜΑΤΑ.

Socrates. In nauigahdo gubernatori, in viuendi ratione melius ratioinanti parendum esse dicebat. Anton. & Maxim. ser. de animi humil.

Livia Augusti Caesaris vxor, interrogata quibus rationibus Augustum sibi subiecisset: respondit, Multa modestia, quod ea quæ placuerat Augusto, faceret libenter: quodque se scire dissimularet, quibus ille rebus domi frueretur. Dion. in Tib.

Pythagoras postquam venisset Philistrem, & cum Leonte Phisifiorum principe docte & copiose quædam disseruisset: Leon ingentium & eloquentiam hominis admiratus, quæstus ex eo: Qua maxime arte confideret? cui Pythagoras respondit: Se nullam quidem artem scire, se esse philosophum, id est, sapientia studiosum: huius verecundia, sapientis cognomen arrogans, quo se prius vendiderant. Idem. ibid. verum in titulum modestia. Erasmus libro septimo apoph.

Socrates illud omnium maxime celebratur quod dicebat, Se nihil scire, nisi vnum, quod nihil sciret. Inquirebat enim de singulis tanquam ambigens, nõ quod reuera nihil haberet certo cognitum: sed hæc ironia & suam declarabat modestiam, & aliorum redarguebat arrogantiam, qui se profitebantur nihil nescire, cum reuera nihil scirent. Sophistæ quidam publice profitebantur, se ex tempore responsuros ad omnem propositam materiam: horum arrogantem incertitiam sæpenuero confutabat Socrates, atque hoc ipsum, vt ipse quidem interpretatur, ab Apolline iudicatus est sapiens, quod quamvis omnium rerum ignorantiam cum cæteris haberet communem, eo nomine tamen illos superaret, quod suam incertitiam agnoscere, cum illi hoc quoque nescirent, se nihil scire. Erasmus. lib. 3. apoph.

Arceflaus si quando probabat aliquid dicere solitus est, & quæstus id est, aut siue mihi videtur, siue fateor. Si quid discipulebat, dicebat, & οὐκ οἶδα, ἢ ἄρα ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν, id est, si non assentiretur illi, nominato quopiam: simul & in assuecundo seruans modestiam, & in contradicendo fugiens inuidiam. Laertius libro quarto capite 6.

Arceflaus cum ex Aegypto in patriam proficisci vellet, in portu Menelai morbo lethali correptus est, verum cum iam mortis hora instaret, suis prohibuit, ne corporis sui imaginem vel statuam in honorem eius facerent. Si quod inquit præclarum facinus gessi, hoc erit monumentum meum, sin minus, ne omnes quidem statuæ illustrabunt meam memoriam. Plutarchus in Laconicis.

Idem. Audiens Megarensis adolescentem iuueniliter de sua ciuitate iactantem: Sermones, inquit, tui opus habent magnis viribus. Modeste reprehendit adolescentem, qui magnifice quidem loquebatur, viribus autem careret. Plutarchus in Laconicis.

Alexander videns diuini sic honores tribui, vulneratus in bello ait, cur me Deum vocatis, qui me videtis sanguinolentum ac vulneratum sentire humanam imbecillitatem? Plutarchus in apophthegm.

Augustus Cæs. Si quando filios suos dimitteret ad peregrinos, modeste eos sic hominibus commendauit, vt beneficerent, si mererentur. Suet.

Postquam Arceflaus ingenti strage fregisset Corinthiorum vires, eosque intra moenia compulisset, multis hortantibus vt urbem oppugnaret: negauit id suæ virtuti conuenire, qui peccantes ad officium cogeret, non qui nobilissimas Græciæ vrbes subuerteret. Et hoc vt est eximia quisdam moderatōnis, ita quod adiecit, admirabilem viri prudentiam arguebat: Si inquit, eos extinguere voluerimus, qui nobiscum aduersus barbaros steterunt, ipsi nos expugnauerimus vel quiescentibus hostibus, qui subuersis sociis, nullo negotio, quando volent, nos opprimunt. Plutarchus in Laconicis.

Agis, quodam dicente, Philippum effecturum ne Lacedæmonis pateret iter in Græciam: Nobis, inquit, Agis senior, o hospes nostra patria sufficit ad illic viuendum. Pectus ad vitæque paratum, & ad

profendum imperium si contineat, & ad boni confidendum licet mediocrem: cur em vulgus non sapienter administrat, nec cur dicitur non

Plus. in Lacon. apoph.

Arceflaus. Lylandro defuncto, Arceflaus numeratissimam aggregatam comperit, quam ille ex Asia deuenisse contra Arceflaum insisterat. Id primum Arceflaus viuere, fuisse, ac perfecta oratione quædam quam morder post se reliquerat de rebus nouandis, & mutatione reipubl. quoniam arguebat Lylandrum perniciosum seditionis audum, euulgare voluit. At tamen cum de hoc dam sene ac rerum perito intellexisset, hoc non bonum esse Noluit resodere Lylandrum, ne in mortuos frustulatum. Plus. in Lacon.

Pelopidas. Cum fortis quidam miles per calumniam desereretur, vt qui ei conuiciatus esset: equidem dicitur spicio verba autem non audiuit. Stob. ser. 10. Ant. in dial. 33. Max. ser. 10.

Theopompus. Vxor obiurganti, quod regnum humiliter manus quo diuturnius. Quæ moderata sunt, in longum riant, & hoc ipso meliora sunt. Plus. in Lacon.

Socrates. Quum ei relatum esset, quidam de tribuatur; Verberet me etiam, inquit, modo absentem. Idem. ibid.

Idem. Quidam à Socrate salutat, non resalutat, nequaquam moleste tulit Socrates: amicus autem illi, & ob hominis incivilitatem indignatus, dicitur nos præteriret; peius affectus corpore quam nos sumus, quam illi succederemus: curigitur illi succentiam, qui profectus est animo, quam nos fumus? Erasmus libro tertio thegmatis.

Idem. Aiuunt eum colapho percussum, nil amplitus dicit molestem esse, quod nescirent homines quomodo eum debent. Sen. lib. 3. de ira. c. 11.

Zeno Citricus. cum esset à quodam interrogatus, quare factus esset erga conuicia? Perinde, inquit, atque si legatus responso dimittatur. Significans, eos qui non habent, spondeant, ad conuicia solere confugere: eaque non placere fieri quam si nihil esset responsum plane. Laertius libro 1. c. 11.

Cleanthes Sositheus poeta coram populo Cleanthem hoc carmine proficit.

Ὅς Κλῆανθῆος ποιεῖα ποιεῖται
Id est;

Quos Cleanthus fatuitas agit.

Tanto conuicio tactus, nil quicquam mutauit de vultu. Quæ tiam delectati auditores, applaudentes philosopho Sositheo cecunt. Cum Sositheus diceret, se penitere quod illum ego respondit Cleanthes, absurdum fore, si cum poeta frequenter Libero patri & Herculi, nec illi succederent, si ipse ob uitium indigna eetur. De diis enim multa probrosa scripta, vt cum Bacchum faciunt mollem, tumidum ac temulentum, eulena faciunt feruentem Omphala, vsque ad fandum extant. Laert. l. 7. c. 11.

Antigonus. Nihil facilius fuit Antigono, quam duos viros duci iubere, qui incombentes regio tabernaculo faceret homines & periculosissime & libentissime faciunt, de rebus existimantes. Audierat omnia Antigonus, virope cum testes, & audientem palla interfecerat: quam ille leuiter commotus longius (inquit) discedite, ne vos exaudiat. Idem quædam cum quodam ex militibus suis exauulisset omnia mala, quæ regi qui ipsos in illud iter & inextinguibile lutum deciderat, cessit ad eos qui maxime laborabant, & cum ignorantes quærentur explicuisset. Nunc (inquit) maledicte Antigono, tuarentur in has miseras incidit, eiant bene optate, qui vana inquam eduxit. Idem tam miti animo hostium suorum iracundiam tulit. Iraque cum in panno quodam patibulo oblideretur, & fiducia loci contemneret hostem, multatim miratam Antigono carerent, & nunc statutam humentum collium nalam desiderant: Gaudet (inquit) & aliquis in caltris meis Silenum habeo. Cum hos diceas tam ob captis si visus est, vt eos qui in militia vriles erant, in captiuitate beret, cæteros præconio subiceret: id quoque se nequam fuisse, nisi expeditur his dominum habere, qui tam multum sent linguam. Sen. l. 7. c. 22.

Vicratæ. Cum quidam apud eum obreftatoris sermo ferret, ac diceret, me præfente ille hæc in remaledicte. Nisi tu, inquit libenter audisses, nunquam conuiciatus fuisset. Idem. ibid.

PC

Polys

Messe tenuis propria vite. Persius.
Sumptum facito pro modo facultatum tuarum. Ad eandem sen-
tentiam pertinet illud Horatii.

Incididissima nauigatio iuxta terram, ambulatio iuxta mare.
Plat. ar.
Relle torquetur ad eam sententiam, si dicamus, ita datum esse
incandescimus unquam, si diuersi generis admixtum tempera-
tumq; adhibeat. Veluti si in lufibus nonnihil eruditionis aspergas,
rursum in studijs aliquid ludicrum admisceas. Neben dem Schiff
ist gut schwimmen. Neben dem Weg oder Pfad ist gut zu Fuß
gehen.

Incunda rerum vicissitudo. μεταβολή πάντων γλυκύ. Aristot.
Id est: Incunda rerum omnium vicissitudo. Varietas enim tantum
in omni re vim habet, si commendat ione nonnisi atq; inter dum & pes-
sima pro optimis placeant.

Iniquum petendum, ut æquum ferias. Quint.
Iactatur & vulgo Serbum huiusmodi: Qui amittitur, ut aure-
am quadrigam sibi comparat, unam certe rotam assequitur. Beut
das hab' ich, so will ich nicht betrogen.

Summum cape, & medium habebis. ἀρετὴ λάβῃ, καὶ μέσον ἔχεις.
Admonet ad res summas & egregias miti, sic enim futurum, ut ad
mediocritatem perueniamus. Vigere an den Tisch, so tommt's auf
die Bank.

Pastillos Ruffinus olet, Gorgonius hircum.
Dicendum vel in duos aliquos, diuersis laborantes viris, vel in
eundem sui dissimilem, nempe modo loquacitorem quam sit sit, modo
impudentem ac turpem, interdum pueriliter ineptum, interdum Cata-
ne senectorem.

Arcus tensus rumpitur. τὸ ἐξ ἄλλ' ὡς φασὶν, ἐπεὶ τὸ κενὸν ἰσχυρῶς,
ἢ ἄλλ' ὡς ἀνέειπεν.
Arcus quem admodum auitur, quam intenditur, rumpi solet, con-
tra animus quum remittitur. Wo man den Bogen zu viel spannet,
so springt er.

Opportet agrum imbecilliore esse, quam agricolam.
Hoc anigma explicuit sic Vergilius, specie non minus presertim:
Laudata ingentia vira:
Exiguam colito.

Conueniet in eos, qui suscipiunt munus, cui gerendo sunt imparès.
BIBLICA EXEMPLA.
Modestie exempla: Abraham, Gen. 23, 9, 9. Fratres Ierobolymitani,
Act. 11, 9, 18. & 15, 9, 12. Paulus, 2, 9, 25, 1. Cor. 7, 9, 35, 2. Cor. 12, 9, 21. Thef-
al. 4, 9, 1. Tit. 1, 9, 5. Philemon, v. 14.

EMBLEMA.
Emblema xxvii. Andr. Alciati.
Assequitur, Nemesi, Virum vestigia seruat,
Constrinet & cubitum durasq; ferena manus.
Ne male quid facias, neve improba verba loquaris:
Ite iubet in cunctis rebus adesse modum.

FABULAE.
Monedula.
Captam quidam monedulam alligatam filo deuincto ad pedem
filioque donat filio suo cum qua luderet. Illa impatiens humanæ
consuetudinis occasionem nata in siluas auolat, implicio autem
filio arboris ramis, cum iam fame sibi moriendum intelligeret: Me-
miseram, inquit, & stolidam auem! quæ hominum seruitem fugi-
ens in mortem & exitium me coniecerim.

Fabula indicat, quod homines declinantes mediocria mala in
maxima interdum incurant.

Afinus & Equus.
Videbatur afino beatus esse equus, qui tam accurate & copiose
pascere, cum sibi ne paleæ quidem post maximam de fatigatio-
nem abunde præberentur. Forte autem bello exorto, cum in præliū
ab armato equo ageretur, & circumuentus ab hostibus, post mul-
tiplices labores pugne, tandem faucibus collaberetur: Hæc igitur o-
mnia conspicuus afinus quam paulo ante fortunatum esse, equum
centuræ, tam miserum & infelicem tum esse iudicabat.

Docet fabula, non esse principatus & opes propter splendorem
appetendas, sed in consideratione inuidiæ & discriminum, in quibus
principes & opulenti versantur, boni consulendam tenuam fortu-
nam, & mediocritatem vitæ. Itaque & Plato Vlyssis animam elegit,
se ait vitam hominis priuati, & non negotiosi, neglectis omnibus a-
liis honoribus & opulentia, potentiaque præclaris.

Mœror.

DEFINITIO ET ETYMOLOG.

Mœror qui λῶπη appellatur, est ægritudo febilis. Francis, Pa-
tric. de regno, lib. 5, cap. 16. Hebr. Mœror Anjah, dicitur, a verbo

Anab. suspirauit, genuit cum angore cordis. Et Hæsi-
us, mœror affecit, contristauit.

BIBLICOVS LOCVS.
Mœror consumitur: inobediens, Deut. 18, 55.

SENTENTIAE POETICAE.
EX GRÆCIS COMICIS.

Ὀὐκ ἔστι λῶπη (ἀν πλεῖ ἡδονῆς τοῦ εὐχρη)
Ἀληθινὴ μὲλλον τῶν ἐν ἀδελφοῖσι φρονεῖ,
Natura nullum grauius homini dat malum
Mœrorē, (si quis vult decet consideret.)
Πολλοὶ φρονεῖ τοῖς πῶτον ἐν ἡδονῆσι καὶ
Ὀὐκ ἔστι λῶπη ἐν τῇ ἡδονῇ καὶ
Ὀβνοχὴ quum plurimum finas malis,
Est maior alio quolibet mœror malum,
Ἀπὸ τοῦ γὰρ ἀδελφοῦ τῆς τῆς τῆς
Morbus hominibus inuolueret mœror solet.

Ἐγὼ γὰρ λῶπη ἐστὶν ἡδονῆς, ἐν ἡδονῇ
Ἄδελφὸς καὶ ἐστὶν ἡδονῆς, ἐν ἡδονῇ
Difficile mœrorē effugere: dies enim
Subinde citas procreat nobis nouas,
Βῆδ' ἀδελφοῦ τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς
Mortalis vilius vix sit exors tristitiam,
Ὀὐκ ἔστι λῶπη ἐν τῇ ἡδονῆσι καὶ
Mœrorē grauius hominibus nullum malum,
Ἀεὶ τὸ δὴ τῶν ἐν τῇ ἡδονῇ τῆς τῆς

Semper fugas triste quicquid est proci,
Tuitos o sicut ἐν τῇ ἡδονῇ τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς
Eo φρονεῖ μὲν ὁ δὴ τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς
Hæc conditio hominibus ius est vix a cunctis:
Vt gaudia superentur a mœroribus.

SENTENTIAE PHILOSOPHICAE.

Mœror bonus est, quam a maioribus mœroribus, quibus
qui in ipso sunt, liberet, aut quum maiores voluptates quibus
rores inducit. Plato in Prot. 324.
Mœtia vbi semel prorupere: difficilior recitatur. Tanti-
lib. 4.

SIMILITUDINES.

Chrysostomi. Quemadmodum mari sese tollente, & fluctibus
dique ad summum eleuantibus, sub procella scapha inundata,
& anima vndique mœrorē circumdata, velocius demergit,
quempiam tantem habuerit manus: & quæ salutaris in-
mœtia est, exitialis inmoderata fit. Depenitens. ser. 10.
Archya Pythagorici. Sicut corpori dolorem sententia,
relinquimus: Sic & animis quæ mœrorē & perturbatio-
riam. In libro de doctrina morali. Meminis & Socrates in sermo-
virtute, qua est in ordine prima.

Molestia.

DEFINITIO ET ETYMOLOG.

Molestia, Græce ἀχρηθὴν ἀν, ἀνοσ, ἢ ἀ λανθῆσι grauitate efflu-
rosam molestiam a voce ἀχρηθῆσι significat, est animi ægritudo
permanens. Franc. Patric. de regno lib. 5, c. 21.
Molestia Hebr. Dheaba, a verbo Daab, Tabuit: nam et ægritudo
ne animi habet corporis nascitur. & Daaghab, a verbo Daag,
citius fuit, sollicitè metuit, anxie curatur. Vide etymon mœroris.

SENTENTIAE PHILOSOPHICAE.

Molestia sustinere difficilior, quam a iucundis abstinere. Aristot.
Ethic. c. 9.
Molesti, aut nos suavis conuersatione nemo vti poterit. Idem
cap. 9.

Molestiam assidue sustinere nemo vult. Idem ibid. cap. 9.

APROPHNEGMATA.
Socrates interrogatus quomodo quis sine molestia vitam agere
negavit id vilo modo fieri posse. Non enim licet, dixit, curare
aut domum inhabitare & cum hominibus versari, sine molestia
degere. Stob. ser. 97.
Idem interrogatus quid bonis molestum esset respondit:
ritas impiorum. Aut. & Max. ser. de Dolore.

SIMILITUDO.

Isocratis. Vt in morbis, ita etiam in successu fortunæ conuulsi-
tium multitudo afficit molestia. Apud Stob. ser. 2. de impudencia.

ADAGIA.

Ferire frontem.
Qui supra modum & impotenter indignatur, spiritum ferre
currit.

Lippo oculis similis.
Et adagium hoc & explicationem eius Plinius in Persio
lib. 1. his verbis.

PO

POUSSA